

DE LANCERING

ERIC VOLCAN

the Volcan 

the Volcans

Copyright © 2024, Eric Volcan
Alle rechten voorbehouden.

Ontdek meer op TheVolcans.com

Eerste druk februari 2025

ISBN 9789083496214 (eBook)
ISBN 9789083496221 (paperback)

Coverfoto: Blue Marble, © NASA

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en / of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, elektronische drager, online publicatie, automatische informatiesystemen of op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Alle beschreven namen, personages, situaties en plaatsen spruiten voort uit de fantasie van de auteur of worden fictief gebruikt. Overeenkomsten met bestaande personen of evenementen berusten louter op toeval.

Voor JAMI
en alle volgende generaties

La terre des hommes que l'homme abandonne.

Zazie, Je suis un homme

Het was ongewoon warm voor de tijd van het jaar. Servus stopte even, deed zijn donkergroene, wollen muts en sjaal uit en stopte ze in de zak van zijn zwarte jas. Hij keek uit op een kasseiweg omgeven door twee rijen esdoorns. Drie lantaarns wierpen een zacht, warm licht op de stenen. Het regende nog steeds en het water deed de kinderkoppen blinken in het licht. Een windvlaag deed de bladeren van de bomen rij ritselen. De takken lieten enkele felgele bladeren los die op de natte weg neerddarwelden. Hij voelde het zweet op zijn voorhoofd verdampen door de wind. Hij had niet veel tijd meer.

Tien stappen waren genoeg om de ingang van het kleine kerkje te bereiken. Een grote houten, versleten poort met fijne, ijzeren, horizontale verbindingsbalken en kleine, piramidevormige spijkerkoppen verspreid over het hele oppervlak. Een kleine deur was uit de grote houten poort gesneden. Servus drukte de klink naar beneden en het deurtje ging open. Niet op slot, zoals verwacht. Servus nam met zijn zware bottines een grote stap over de lage dwarsbalk en moest bukken om zijn hoofd niet te stoten. Eens binnen trok hij de deur met een klap achter zich dicht. Het was pas nadat de echo was uitgestorven dat hij merkte hoe stil het daar was. Aangenaam stil, zoals typisch in een kerk. De temperatuur was dezelfde als buiten en zonder regen en wind voelde het nog warmer aan.

Het water druppelde van zijn jas op de donkere, stenen vloer en vormde al snel een plas. Hij keek rond in het donkere, sobere interieur. Het was een klein kerkje. De enige bron

van licht kwam van de lantaarns buiten, die langs drie grote vakramen een oranje gloed op de witte muren wierpen. In het middenschip kon Servus net de rijen houten stoelen langs weerszijden van het gangpad onderscheiden. Hij stapte naar het koor. Het geluid van zijn voetstappen weerkaatste tegen de kale muren en de hoge plafonds. Tot zijn verbazing was er geen altaar meer te bespeuren. Ook alle versieringen waren weggehaald. Alle muren waren kaal... Op één schilderij na, in de nis links van hem.

Precies wat ik zoek.

Een impressionistisch schilderij. Een kleurenspeel van punten in blauwe, oranje en witte tinten vormden samen het beeld van de zon, verscholen achter een dikke laag smog. Het silhouet van een statig gebouw was net zichtbaar langs wat op een rivier leek. In de linker benedenhoek: *Claude Monet, 1904.*

Plots voelde Servus een warme, zaligmakende golf over zich heen rollen, die alle spieren in zijn lijf deed ontspannen. Dit gevoel had hij al lang niet meer ervaren. Het zachte licht van buiten maakte het schilderij nog mooier. De stippen gaven de indruk zachtjes heen en weer te dansen voor zijn ogen. Hij kende het schilderij.

Londen. Londen in de mist.

Hij *hield* van dit schilderij. Maar meer dan een gevoel was het niet. Hij probeerde verder te graven in zijn herinneringen, maar ze leken verborgen achter gesloten deuren. Hoe hard hij ook probeerde zijn grijze massa aan het werkte zetten, het wilde niet baten.

Zijn ogen focusten zich weer op het doek en zijn gedachten maakten weer plaats voor de realiteit. Geen tijd meer te verliezen. Hij plaatste zijn hand tegen de onderkant van de lijst en gaf die een zachte duw naar boven. Het doek schoof van-

zelf, traag, naar omhoog langs de witte, gladde muur. Op drie vierde van zijn hoogte kwam het met een zachte 'klik' tot stilstand en werd een kleine nis in de witte muur zichtbaar. Na een korte aarzeling stopte Servus er zijn linkerwijsvinger in. Hij voelde een lichte tegendruk, waarna het schilderij vanzelf langzaam terug op zijn plaats schoof. Op hetzelfde moment hoorde hij kleine motoren zoemen en zwaaide een groene deur zonder klink, links van het schilderij, zachtjes open. Enkele centimeters, net genoeg om het in de donkere kerk te ontwaren. Zijn meester had de genetische code van Servus inderdaad opgeladen in het systeem. De enige manier om aan de andere kant van de deur te geraken. Niemand anders geraakte er in.

Servus duwde de deur verder open en bleef in de deuropening staan. Zijn ogen hadden even tijd nodig om zich aan te passen aan de duisternis. Na wat voor Servus een eeuwigheid leek, kon hij uiteindelijk een stenen draaitrap onderscheiden, die naar een ruimte onder de kerk leidde. Servus stapte door de deur en daalde voorzichtig, trede per trede, de trap af. Hoe verder hij afdaalde, hoe moeilijker het werd om de treden te zien. Na een halve rotatie stond Servus een verdieping lager. In tegenstelling tot het gelijkvloers, was het plafond laag. Te laag voor Servus. Hij moest bukken om zijn hoofd niet te stoten. Hij liet zijn blik door de ondergrondse ruimte glijden maar zag niets, ook al waren zijn ogen intussen aangepast aan het weinige licht.

Plots voelde hij een rilling over zijn rug lopen. Had hij net een schaduw zien bewegen? Hij voelde zijn hart in zijn keel kloppen. Roerloos staarde hij door het allesomvattende zwart, liet zijn ogen van links naar rechts zoeken naar een aanknopingspunt. Hij dacht een muur te onderscheiden aan zijn rechterkant. Hij kneep zijn ogen toe. Ja, een muur. Hij kreeg

zijn ademhaling weer onder controle. Een muur... maar voor de rest niets anders dan zwart. Of toch niet? In zijn linker ooghoek zag hij een klein lichtpuntje. Hij draaide langzaam zijn hoofd om recht in het lichtpuntje te staren, maar het was verdwenen. Hij draaide zijn hoofd verder naar links. Eens voorbij de plaats waar hij het lichtpuntje dacht gezien te hebben, zag hij opnieuw iets. Ditmaal in zijn rechter ooghoek. Hij probeerde er opnieuw rechtstreeks naar te kijken, maar zag niets anders dan duisternis. Voorzichtig, nog steeds gebukt, deed hij een stap vooruit. Hij draaide zijn hoofd naar rechts en zag opnieuw het flauw lichtpuntje, aan de andere kant van de ruimte. Hij schatte dat het zich ongeveer onder de deur bevond waar hij enkele minuten geleden de kerk was binnengestapt.

Toen begreep Servus dat het licht zo flauw was dat hij het enkel onrechtstreeks kon waarnemen. Hij herinnerde zich dat de oogzenuw een blinde vlek vormt, waardoor je kleine objecten in het donker enkel kan zien door er schuin naar te kijken.

Hij probeerde nog een stap vooruit te zetten. Met zijn voeten voelde hij eerst of er geen obstakels lagen. Al schuifelend, hoofd gebukt en naar rechts kijkend om in zijn linker ooghoek het lichtpuntje te blijven waarnemen, bereikte hij de overkant van de ruimte. Toen hij bij de bron van het licht stond, kon hij er rechtstreeks naar kijken. In zijn opluchting strekte hij zijn rug, maar hij stootte met zijn hoofd tegen het plafond. De spieren van zijn nek trokken in een pijnlijke reflex samen. Zijn mond viel open en hij sprak een zachte, zuchtende 'au' uit.

Hij schrok opnieuw. Had hij iets gehoord? Was hij hier niet alleen? Zijn hoofd bonsde. Hij wreef met zijn hand over zijn haar en voelde hoe zijn bloed zich verzamelde in een dikke

buil, terwijl hij in de duisternis probeerde te zien waar het mogelijke geluid vandaan kwam.

Kalmeer je, zei hij tegen zichzelf, in zijn gedachten. Hier kan niemand anders zijn. De groene deur was op slot, wie zou er nu aan denken het schilderij omhoog te tillen? En daarbij, je genetische code is uniek.

Terwijl de adrenaline nog door zijn lichaam gierde, concentreerde hij zich terug op de bron van het licht. Een klein scherm, amper waarneembaar, was ingemetseld in de achterwand van de ruimte. Precies zoals zijn meester het had beschreven. Hij wist wat hij moest doen: hij sprak de code uit, fluisterend. Willekeurige cijfers, per drie, afgewisseld met woorden en letters.

149 PARADOX 597 AU 871 TAGEMASPULESARS E

Hij begreep nog steeds niet hoe hij de combinatie had kunnen onthouden. Alleen het woord 'paradox' sprong in het oog. Hij gebruikte dat als ankerpunt voor de rest van de code. Maar wat had de paradox te verbergen? Wat deed het duidelijk verstaanbare woord tussen de andere, nietszeggende tekens?

Na de laatste letter 'E' te hebben uitgesproken, werd het scherm even groen alvorens terug de kleur van de muur aan te nemen. Nog steeds amper zichtbaar in de duisternis. In het daglicht zou het zelfs helemaal niet zichtbaar zijn.

Gelukt!

Hij had gedaan wat zijn meester hem had gevraagd en voelde de lichtheid in zijn hoofd opkomen. De beloning voor het gehoorzamen.

Hij treuzelde niet en keerde op zijn stappen terug, gebukt en met zijn handen tegen het plafond om zijn buil niet te sto-

ten. Het silhouet van de laatste treden van de draaitrap baadde in de restanten van het zachte licht dat tot daar reikte. Hij klom naar boven, terug de kerk in. Hij hoorde hoe de groene deur zich achter hem vanzelf sloot. Een zacht, weggemoffeld geluid, gevolgd door het mechanisme van het slot. Hij schrok even en keek achterom, maar zonder te stoppen. Via de zijbeuken stapte hij naar de poorten aan de voorkant van het kerkje. Hij liet zijn hand langs de witte, oneffen gipsen muur glijden. Hij opende de voordeur en sprong de aanhoudende stroom van dikke druppels in. De regen vulde nog steeds de lucht en haast onmiddellijk begon het water langs zijn donkere haren over zijn gezicht te druipen.

De lichtheid in zijn hoofd bereikte stilaan zijn hoogtepunt. De beloning. Waarom hij zo gehoorzaamde wist hij niet. Hij wist niet waarom hij hier was, wat hij hier deed. Enkel de drang om te gehoorzamen had hem tot hier gebracht. Een verslaving was het niet, hij verlangde er helemaal niet naar. Maar telkens opnieuw deed hij wat zijn meester hem vroeg. Een onweerstaanbare drang.

Maar die warme golf die zijn hele lijf had overspoeld toen hij het schilderij zag, was anders. Krachtiger. Hij verlangde naar meer. Een gloed uit een verre herinnering. Het had Servus helemaal rustig gemaakt, bijna in trance. Maar waarom hier en waarom nu?

Geen tijd om verder na te denken. Hij liep verder tussen de felgele esdoorns. Met zijn linkerhand maakte hij een vuist. Hij strekte zijn arm en bracht de onderkant van zijn pols naar zijn gezicht. De mouw van zijn zwarte jas schoof naar achteren en Servus voelde hoe de regendruppels langs zijn arm in zijn mouw gleden. Hij bewoog zijn mond naar zijn pols en fluisterde: 'Update gestart, meester.'

Eduardo staarde naar het kleine scherm dat op het keukenaanrecht stond. Het raam stond op een kier. Een zachte bries hield de ruimte fris. Een aangename vijftien graden. Warm voor de tijd van het jaar als je naar de voorbije twee eeuwen kijkt. Maar perfect normaal als je enkel de laatste vijf tot zes decennia in rekening neemt. Het was nog steeds aan het regenen. Al dagen aan een stuk. Het dikke, donkergrijze wolkendek liet maar weinig zonlicht door.

Op het beeld was enkel een klok te zien, die het hele scherm vulde. De klok kwam hem bekend voor. Zwarte Romeinse cijfers in witte cirkels, omgeven door een gouden rand, duiden de uren aan. De onderkant van de cijfers wezen altijd naar het centrum van de klok. Net zoals de maan, die tijdens haar reis rond de aarde altijd dezelfde kant naar de aarde houdt. De witte cirkels zaten geklemd tussen twee concentrische, gouden ringen, sterk versierd en vol reliëf. Als de kogels in een rollager. Hoe verder verwijderd van het centrum van de klok, hoe bombastischer de versieringen, geïnspireerd door de natuur. Gouden takken en slierten, uitgesneden uit hout. Helemaal bovenop de klok stond een gouden kroon. Vanuit de ogen van een kind leek de kroon eerder op de bovenkant van een ronde, middeleeuwse toren. De kleine, zwarte wijzer, in de vorm van een drietand met een uitgerekte middelste tand en met gouden accenten, wees bijna naar het centrum van de V. De grote wijzer, slank en zwart, met minder goud, wees op de X. Tien voor vijf. De grote wijzer liep door tot voorbij het centrum van de klok en leek zichzelf te balanceren met een

tegengewicht in de vorm van de maan. Laatste kwartier. Of was het het eerste? Het deed hem vooral denken aan de top van de minaretten van moskeeën.

Plots begon de camera langzaam uit te zoomen. Een metaalen vakwerk, groenbruin geschilderd, verscheen achter de klok. Grote rechthoeken, opgedeeld in kleine, rechtopstaande rechthoeken gevuld met mat, witachtig glas. De grote klok leek te zweven tegen de constructie. Hij was hier al geweest, maar kon de locatie nog niet benoemen. Plots bewoog de grote wijzer zes graden naar het noorden, in een vloeiende, duidelijk zichtbare beweging. De punt van de wijzer wees nu net boven de X. Negen voor vijf. De klok werd steeds kleiner terwijl de camera uitzoomde. Eduardo kon nu de bovenkant van het ijzeren vakwerk onderscheiden. Een halve, afgeplatte ellips. Toen het plafond verscheen, herkende Eduardo de locatie onmiddellijk. Hij kende het patroon van het cassetteplafond maar al te goed. Met in elke cassette een bloem. Rijen van cassettes, afgewisseld met ijzeren vakwerk die de glooiing van de halve ellips volgen. Hetzelfde matte glas als achter de klok vult het vakwerk in, belicht langs achter alsof het altijd dag lijkt. Terwijl de camera verder uitzoomde, werden in de muren links en rechts gracieuze halve cirkels zichtbaar, in hetzelfde ijzeren vakwerk.

Maar Eduardo begreep er niets van. Waarom koos Bernard Lesage voor dit negentiende-eeuwse treinstation als locatie om na drie jaar weer in het publiek te verschijnen?

Bernard Lesage was lange tijd een groot idool geweest voor Eduardo. Bernard Lesage, die als eerste had gedurfd om mens en technologie verder te versmelten. Bellen met oortjes of met een smartphone aan het oor geplakt was al lang verleden tijd. Eduardo had het nog net meegemaakt, als kind. Nu commu-

niceerde iedereen, ook hij, met eender wie, door zich de persoon voor de geest te halen en een vuist te maken. De connectie ging vanzelf, de andere persoon voelde de oproep en hoefde ook slechts zijn vuist te ballen. Het onderhuids inbrengen van een kleine chip had mensen eerst afgeschrikt. Maar eens een kleine groep fanaten de technologie dagelijks begon te gebruiken, was de verspreiding niet te stoppen. De rijkdom van Bernard Lesage was exponentieel gegroeid. Twee jaar na de lancering was hij twee keer zo rijk als zijn directe opvolger op de ranglijst. Maar de tijd dat Eduardo opkeek naar Bernard Lesage was voorbij.

De camera was ondertussen verder uitgezoomd. Het hele station was nu zichtbaar. In het midden zweefden negentiende-eeuwse sierlijke lampen. Lange, bijna onzichtbare kabels hielden ze in de lucht. De lampen vormden een mooie rij. Vanuit de camera gezien, kwam de verste lamp tot net onder de grote klok. Maar onder de lampen waren geen treinen te zien. Op de plaats waar in de negentiende eeuw reizigers op hun trein stonden te wachten, langs een van de zestien sporen, stond nu een select publiek naar kunstwerken te staren.

Op de voorgrond stond een bronzen beeld van vier bijna naakte vrouwen. Met hun schouders en armen droegen ze een lichte constructie, een bol die van enkele houten balken lijkt te zijn gemaakt. Eduardo zag op zijn scherm een man en vrouw het plakkaat lezen. Hij wist heel goed wat er op stond: *les quatre parties du monde soutenant la sphère céleste, Jean-Baptiste Carpeaux*. Hij zag zichzelf als kind lopen rond het beeld en zich verstoppen tussen de benen van zijn moeder, wat hem naast blijge gezichten ook enkele kwade blikken opleverde. Ze kon haar ogen niet van het beeld af houden, maar gaf Eduardo toch een dikke zoen op de wang.

In de verte kon Eduardo de grote wijzer van de klok juist op XI zien staan. Vijf voor vijf. Het publiek begon zich te verzamelen in het midden van het oude station, op de zandkleurige vloer, tussen de kunstwerken. Enkele personen liepen nog rond op de plateaus aan de linker- en rechterkant van het station, tussen rechthoekige, zandkleurige zuilen die het geheel een lichte indruk gaven.

‘Zie jij een podium?’ vroeg Marco, die naast hem kwam zitten. Er was inderdaad geen podium te zien. ‘Wat heeft Lesage toch te vertellen? En waarom deze locatie?’ Marco liet een stilte vallen, waarna hij vervolgde: ‘Doet het je niet te veel aan je ouders denken?’

‘Ja, maar alleen maar warme herinneringen,’ antwoordde Eduardo. ‘Zie je dat beeld op de voorgrond? Dat was het favoriete beeld van mijn *mamma*.’

Ze keken samen naar de tikkende klok. Na een poos begon de luminositeit in het treinstation langzaam te verminderen.

‘Gaaf Lesage opdagen, denk je?’ vroeg Marco.

‘Geen idee.’

‘Maar het lijkt toch serieus.’

De kleine wijzer van de klok wees nu bijna naar het midden van de cirkel met de V. De grote wijzer wees tussen de XI en de XII. Drie voor vijf.

‘De show gaat beginnen!’ riep Marco. Hij opende zijn armen alsof hij een circusdirecteur was. ‘Siete Pronti? Ben je klaar?’

Ze moesten er allebei om lachen.